

Jeg er efter grundig overvejelse nået frem til, at der ikke findes et politisk parti, som repræsenterer det jeg står for. Bum bum. Det er selvfølgelig muligt, at det skyldes, at jeg er håbløst naiv - sådan politisk set. Mit problem består i, at jeg på den ene side er enormt liberal. Jeg tror på frihed. På den anden side, så lader det til, at frihed i Liberalisternes optik er det samme som personlig grådighed. Det samme som at alle de, som ikke kan nosse sig sammen til at realisere sig selv, har fortjent at skrabe bunden, mens de andre - de frie - behændigt møver sig frem. Frihed er i Liberalisternes øjne uforeneligt med omfordeling. Og omfordeling er det andet jeg i den grad tror på. Det kan godt være, at samfundet på bundlinjen bliver rigere, hvis grådige finansyrster fritages for Skat og bare får lov at køre deres eget løb. Men hvis det betyder, at de fattige bliver flere og fattigere, så er jeg sgu ikke med længere.

Jeg tror også på folk. Det er måske det mest naive. Men jeg har da selv prøvet at være kontanthjælpsmodtager. Ikke så længe, men alligevel. Det er mange år siden. Men når jeg tænker på, hvor rædsomt det var og i hvor høj grad jeg følte mig mistænkeliggjort og umyndiggjort, så kan jeg næsten ikke forestille mig, hvor slemt det må være idag. Klapjagten på de arbejdsløse er noget af det mest modbydelige, vores selvretfærdige samfund har fostret. Vi skal åbenbart have en kollektiv prygelknaibe at tæve løs på. Nu er det ikke så moderne at hetze

Christian Langballe om frihed

Skrevet af Christian Langballe

Onsdag, 26. februar 2014 10:05 - Senest opdateret Tirsdag, 04. marts 2014 07:20

indvandrene længere, så vi går videre til de arbejdsløse. WHAT! THE! FUCK??? Der er ganske givet nogle, som udnytter systemet. Men langt de fleste hungrer efter et rigtigt menneskearbejde, så de kan slippe for den sociale stigmatisering, de oplever, når talen falder på deres beskæftigelse eller mangel på samme.

Socialdemokraterne har genoplivet det gamle begreb "ret og pligt". Og bagefter har de udhulet "ret" og pustet "pligt" op til urimelige proportioner. I stedet for at anse borgerne som ligeværdige individer, så har Staten og den politiske elite travlt med at marginalisere og dæmonisere de, som ikke har heldet med sig. Da jeg voksede op, var jeg lidt stolt over, at vi i Danmark havde lagt klassesamfundet fra os. At der var lige muligheder for alle. Det er der måske nok stadig på papiret. Men i praksis lader uligheden og dermed klasseskellene til at vokse. Jeg gad nemlig godt vide, hvor længe man kan holde til sagsbehandlingens mistænksomme blik, før ens selvværd begynder at krakelere? Før man begynder at se sig selv som en taber og en ussel nasser?

Jeg synes, de toneangivende politiske partier på begge sider af midten har fejlet groft, når de skamløst har forsøgt at overgå hinanden i hetz mod de arbejdsløse. Det er forstemmende i en tid, hvor stort set al politik er forstemmende. Forstemmende!

Christian Langballe

{comments on}